

Bodström lurar medlemmarna

– TCOs offentliga sektor och kansli kommer inte att mobiliseras för att pressa fram en lösning som Ni är negativa till, ja inte ens för att verka för en lösning som SIF skulle inta en ljum och likgiltig ställning till. Det sade TCO-ordföranden Lennart Bodström vid Svenska Industri-tjänstemannaförbundets kongress 1978. Det verkar emellertid nu som om TCO-ledningen är i full färd med att driva igenom ett beslut på kongressen i sommar som ledningen sedan kommer att använda som alibi för att lämna sitt stöd åt löntagarfonder av LOs och socialdemokraternas modell.

I valet 1979 röstade enligt gjorda undersökningar 55 procent av TCOs medlemmar med något borgerligt parti, medan 43 procent röstade med socialdemokraterna eller Vpk. IMU har gjort undersökningar om vad TCOs medlemmar har för uppfattning i fondfrågan. Enligt IMU är det bara 30 procent som är för fonder, 46 procent är emot och 25 procent är tveksamma eller vet ej. Det stämmer mycket väl med hur TCOs medlemmar kan förväntas tycka med hänsyn till TCO-medlemmarnas partipolitiska bakgrund.

Det är således mindre än en tredjedel av TCO-medlemmarna som vill ha fonder. Trots detta fortsätter TCO-ledningen och dess kansli sitt mångåriga arbete i syfte att ställa vad som återstår av TCOs auktoritet bakom förslaget om kollektiva löntagarfonder.

Efter medlemsrevolten i SIF blev det omöjligt för TCO-ledningen att vid 1979 års kongress driva igenom ett beslut till förmån för fonder. Kongressen beslöt i stället att det fortsatta arbetet skulle inriktas på att finna lösningar på vad man

kallade de fackliga utgångspunkterna om tryggad kapitalbildning, stärkt löntagarinflytande, solidarisk lönepolitik och kapitaltillväxt i fördelningspolitiskt acceptabla former. Med detta beslut som täckmantel har TCO-ledningen sedan i skrifter och remisser ihärdigt försökt för-må medlemmarna att sluta upp bakom dessa, som det verkar, harmlösa krav.

Tanken är att TCO-kongressen i juni-juli formellt sett inte skall ta ställning vare sig för eller emot fonder. Det enda kongressen skall uttala sig om är om några fackliga krav på hur kapitalbildningen bör vara utformad i vårt land. När sedan en socialdemokratisk regering, efter en eventuell valseger 1982, lägger fram sitt förslag till löntagarfonder kommer en lika häpen som glatt överraskad TCO-ledning att konstatera att fondförslaget enligt LO/SAP-modell precis överens-stämmer med de fackliga krav på kapitalbildningen som en enhällig eller nästan enhällig TCO-kongress har ställt sig bakom. Ett sådant förslag kan TCO naturligtvis inte motsätta sig!

Tala om fackligt maktsspråk! Här har medlemmarna i förbund efter förbund på olika sätt gjort sin stämma hörd och sagt att de är missnöjda med TCO-ledningens agerande i fondfrågan. De olika förbundsledningarna har lugnat sina medlemmar med att motionera till TCO om att TCO inte skall verka för löntagarfonder. Med det har man lugnat medlemmarna som naturligtvis i sin oskuld trott att saken därmed varit klar. Men ingalunda. TCO-ledningen är i stället beredd att med hjälp av fiffiga formuleringar hålla vägen till fondsocialismen öppen.

Två gånger har medlemmarna i SIF revolterat. Det har de kunnat göra ge-

nom att förbundsledningen har tvingats att skicka ut remisser till medlemmarna i de lokala klubbarna ute på de olika arbetsplatserna. Statstjänstemannaförbundet däremot lyckades att göra en remissomgång som endast nådde de förtroendevalda ganska högt upp inom förbundet. De vanliga medlemmarna fick inget tillfälle att göra sin röst hörd. Statstjänstemannaförbundet frågade 101 avdelningar. Bara 39 av dessa svarade. Av dessa var 14 avdelningar för och 9 avdelningar emot fonder. 16 avdelningar tog inte ställning. På grundval av den undersökningen av "medlemmarnas" uppfattning i fondfrågan beslöt Statstjänstemannaförbundets kongress att motionera till TCO-kongressen om att förorda att löntagarfonder införs i Sverige.

Massmedia och många andra bör betänka hur det kom sig att ledningen för ett stort fackförbund på detta sätt kunde köra över sina medlemmar utan att någon reagerade och slog larm så att medlemmarna kunde föra fram sin egen uppfattning.

Lennart Bodström förefaller att ha Statstjänstemannaförbundets sätt att arbeta som modell för sitt eget och TCOs agerande. Lennart Bodström försöker att neutralisera frågan och lugna medlemmarna. TCO skall inte verka för löntagarfonder får medlemmarna veta. Samtidigt förbereder han en skrivning som när den väl har godkänts av TCO-kongressen skall kunna tjäna som under-

lag för Olof Palme så att Palme i valet kan säga att "löntagarorganisationerna" kräver fonder av något slag för att klara kapitalbildningen.

En klar majoritet av TCOs medlemmar är utan tvivel mot att löntagarfonder införs i Sverige. TCO-ledningen har till uppgift att *framföra* sina medlemmars åsikter – inte att *förvanska* dem. Egentligen borde TCO besluta att verka mot fonder. Det är nämligen uppfattningen hos en klar majoritet av TCOs medlemmar. Man skulle emellertid kunna förstå Lennart Bodström om han ville undvika att ta ställning i en så partipolitiskt kontroversiell fråga som fondfrågan är. Men om TCO skall ställa sig neutralt så måste detta i så fall ske på ett sätt som inte lämnar något som helst tvivel om att det är en äkta neutralitet. Det har inte Lennart Bodström och den övriga TCO-ledningen velat göra. De framhärdar i sina försök att föra sina medlemmar bakom ljuset i den viktigaste fråga som det svenska folket och TCO-medlemmarna har haft att ta ställning till på flera decennier.

Det borde vara alla rättänkande journalisters, opinionsbildares och ansvarsmedvetna TCO-medlemmars uppgift att se till att TCO-ledningen inte lyckas att i smyg och utan uppmärksamhet genomdriva ett beslut i fondfrågan som står i klar strid med TCO-medlemmarnas uppfattning.